

היום הראשון בעבודה- אני מורה!

מהשמחה, האושר והגאווה, לא ישנתי כל הלילה, סוף סוף החלום התגשם. זה קרה אחרי שקבלתי שיחה והודיעו לי שאני מתחיל לעבוד במשרד החינוך ושנקבעה פגישה עם מנהל בית הספר בכדי לדון בהעסקתי והתאמת תפקיד.

חיכיתי הרבה ליום הזה, הדקות עברו לאט כמו שהזמן נתקע....

קמתי בבוקר ונסעתי לבית הספר, כשראיתי את גדרות בית הספר מולי, פתאום כל הרגשות של השמחה השתנו לפחד. ומהדאגה לא ידעתי איפה לחנות את הרכב למרות שהחניון היה פנוי, כי הגעתי מוקדם מדי!

זו הפעם הראשונה שאני נכנס לבית הספר בתפקיד של מורה ולא תלמיד, התרגשתי הרבה..

שאלות רבות עלו בתוכי, מה עלי לעשות? למי לפנות? איפה חדר הניהול? איפה המנהל? ותוכי קול שאומר תמשיך, תתקדם ואל תדאג, עכשיו אתה מורה!

כן, בגאווה אני עכשיו מורה! ועלי להתגבר על כל הפחדים והדאגות .. המשכתי את דרכי מחפש על החדר של המנהל. אין אף אחד בכדי לשאול חוץ מהתלמידים, אבל אני המורה איך אשאל תלמידים קטנים יצחקו עלי ויגידו "מורה אבוד שלא יודע כלום בבית הספר".

פתאום, ראיתי את השומר מרחוק, פניתי אליו והצגתי את עצמי בהתנשאות, הוא לא התייחס אלי והמשיך לעבוד. הייתי מתוסכל למה הוא לא מסתכל עלי ולא מכבד אותי, אני מורה! הייתי מצפה שיפסיק עבודתו לכמה דקות וידבר איתי! מה חסר לי כדי להשיג את הכבוד שתיארת לי בעצמי בעבודה זו!

אחרי שהסביר לי איפה נמצא החדר של המנהל, הלכתי לשם, ואמרתי לעצמי מי הוא כדי שאתבייש ממנו. הוא שומר ואני מורה, ואני יותר חשוב ממנו!

נכנסתי לבניין, והחדר של המנהל היה פתוח, והיה באמצע שיחה טלפונית. לא ידעתי מה לעשות האם לכנס או לחכות, אבל קול המורה בתוכי הכריח אותי לכנס! אני מורה למה לא לכנס! והופתעתי כשהמנהל ביקש ממני לחכות בחוץ עד שיסיים את השיחה והוא יקרא לי,

הרגשתי שאני לא נראה כמו מורה גם לא התעניין להכיר אותי, יצאתי לחכות בחוץ והייתי נבוך ורועד..

התחלתי לשאול את עצמי, זה הגיוני שלא מכיר אותי? אני מורה! כן, כי זו פעם ראשונה שאני נכנס לבית הספר הזה.

המנהל ניתק את השיחה והלך, חיכיתי לו הרבה ועד עכשיו הוא לא נתן לי שום יחס..

התבוננתי מסביבי איך המורים מפוזרים בין התלמידים וממלאים את תפקידם, שומרים על סדר ושקט. ראו אותי מרחוק אבל גם לא פנו אלי כדי להכיר אותי, התעצבנתי מאוד ורציתי לצעוק "אני מורה כמוכם!"

אחר כך, ראיתי שהמנהל בא אלי, לא רציתי לפנות אליו עוד פעם אחרי שראיתי אותו מרחוק, כי חיכיתי לו הרבה. ואני מורה ועליו לכבד אותי ולכבד את זמן הפגישה!

אחרי שהזמין אותי לשיחה בחדר שלו, התחלנו לדבר, ושאל הרבה שאלות למרות שהייתי מוכן להם כמו איפה סיימתי את התואר, מה אני יכול לקדם בתפקידי לבית הספר, לא עניתי על השאלות!

הרגשתי שמהו חסר, משהו לא טוב.. אבל למה! אמרתי לעצמי בגאווה "אני מורה!"

אחרי סיום הריאיון, מסר לי שהתקבלתי לעבודה ושלה אותי לרכז המערכת בבית הספר (מסעוד), כדי שאבקש ממנו את המערכת שלי. ולא ליווה אותי כדי שאדע מי הרכז הזה ואיפה אני אמצא אותו!

מולי ראיתי מורה שנראה שהוא ממלא תפקיד מאוד חשוב, מסתובב בין הכיתות, שאלתי אותו איפה נמצא המורה מסעוד? וענה שאני מסעוד, הצגתי את עצמי בגאווה, אני המורה מוחמד אגבאריה, מורה לחינוך גופני, היום התחלתי לעבוד פה בבית הספר, אז הוא צחק בקול רם! אני לא שכחתי את הצחוק שלו עד היום! התעצבנתי אבל אני מורה ומתחיל לעבוד למה הוא צחק!! אמר לי שאתה נראה מאוד מתלהב כי אתה עדיין לא יודע שאתה נמצא

בבית ספר שיש בו תלמידים מאוד קשים. בלי התייחסות מכובדת הוא נתן לי פתק קטן שכתוב עליו את הסידור שלי ליום הראשון. בהתנשאות, לא צפיתי שבבית ספר כך מחלקים את הסידור. היה פתק קטן שכתוב עליו בשיעור השני מלמד כיתה (ב) בשיעור השלישי כיתה (ג) וכו'...עד היום אני שומר על הפתק הזה. אחר כך, הוא הלך מהר למרות שאני לא יודע איפה נמצאת כל כיתה, באיזה בניין. נשארתי לבד במסדרון הרמתי מבטי לשמיים ואמרתי, כן אני מורה והדרך התחיל גם אם אני לבד!

גיליתי שהבניין האדום לכיתות (ה) ו (ו), הבניין הצהוב לכיתות (א) ו (ב), הכחול לכיתות (ג) ו (ד), שמחתי שידעתי את הבניין של כיתה (ב). אך, איך לדעת איזה כיתה היא (ב 3). היו הרבה תלמידים בהפסקה ליד הכיתות אבל איך אני מורה ואשאל תלמידים קטנים! זה מוריד מהערך של תפקיד המורה בתוכי! אחרי זה, שמתי לב שכן כתוב מספר לכיתות ... התחיל השיעור הראשון והרגשתי שהזמן לא עובר! גיליתי שהשיעור מסתיים ב 8:50, דאגתי והתחלתי לחשוב מה אפשר לעשות כשאני נכנס לכיתה? מה להגיד? איך להתמודד עם המשימה?

הרגשתי שלא למדתי כלום ושאני לא יודע כלום, אני לא מורה!
פתאום... הרגשתי שמישהו בתוכי צעק, "ממה אתה מפחד"! זו לא הפעם הראשונה שאתה מלמד! והתחלתי להיזכר בתקופת ההכשרה באוניברסיטה. עוד פעם התייאשתי, "אבל בתקופת הלימודים לא הייתי לבד, עכשיו אני לבד בכיתה והתלמידים רק באחריות שלי! היום אני בתפקיד של מורה לא סטודנט שמותר לו לטעות!
הייתי מאוד מודאג ונבוך.

כשנכנסתי לכיתה, התלמידים לא התייחסו אלי ולא ישבו במקומות שלהם על הכיסאות, הרבה רעש, צחוק... לא ידעתי מה לעשות! למה אני פה! מה הכיתה הזאת! שאלתי את עצמי הרבה שאלות! למה אני לבד למה לא ליווה אותי ביום הראשון שלי עוד מורה!
צעק בתוכי את המורה, "הם ילדים קטנים, ממה אתה מפחד". ביקשתי מהם בביטחון עצמי, שכולם ישבו בשקט, עשינו סבב שמות כדי שיכירו אותי ואכיר אותם וסיכמנו בינינו חוקים

וגבולות. אחרי זה, ביקשו ממני להוציא אותם לחצר כי זה שיעור ספורט! אבל אני לא יודע איפה ציוד הספורט ואיפה המגרש! בכדי שלא אתבייש מהם כי אני מורה ולא יכול להגיד שאני עוד לא יודע. חשבתי על משחק שאפשר לשחק אותו בכיתה. עבר השיעור הראשון, והסתיים בקול של הפעמון, הפעם לא דאגתי כמו קודם לכנס לעוד כיתה שאני לא מכיר. כנראה שהתפקיד של המורה התחיל להתייצב בתוכי.

כן, אני מורה, סיימתי את השיעור הראשון בהצלחה ואני בטוח שאמשיך ככה.

כשהייתי עובר לכיתה השנייה, הייתה קבוצת תלמידים שצחקו ולעגו על ההליכה והלבוש שלי ותיארו אותו כמו "פיג'מה" למרות שהייתי לובש חליפת ספורט יוקרתית, כנראה שהמורה שהיה לפניי לא לבש בגדי ספורט. והמקרה הזה החזיר אותי לשאלות הראשונות, באמת אני מורה? איך אני מרשה לילדים קטנים לצחוק עליי.

לא התייחסתי אליהם. רק הסתובבתי כששמעתי מפיותיהם מילת מורה! כן שמו לב שאני מורה, ידעו לבד בלי להציג את עצמי! כן, בגאווה, אני מורה!

נכנסתי לכיתה כשהתחיל השיעור הרביעי, בביטחון עצמי מוגבר! ראיתי אחד מהתלמידים שצחקו עלי, החלטתי להראות שאני לא יודע ולהעמיד פנים. כשעשינו סבב של הכרות, התלמיד הזה לא שיתף וסירב להציג את עצמו. התעצבנתי ושאלתי את עצמי איך הוא מסרב לענות למורה! למה הוא לא מכבד אותי, אני מורה! אז צעקתי "למה אתה לא עונה?" וענה לי שהוא לא רוצה לדבר איתי.. חשבתי הרבה למה הוא מתנגד לי, הוא לא מכיר אותי.. והתחלתי להיזכר מה קרה!

היה ילד מאוד רגיש והתחיל לבכות.. וענה שקוראים לו "אחמד". הלכתי וישבתי לידו ושאלתי אותו בעדינות למה אתה בוכה? למה מסרב לדבר? האם אתה מכיר אותי? למה אתה מתנהג ככה אם אתה לא מכיר אותי! אז ענה בצעוק כי אתה שחצן, הולך בבית הספר כמו מלך שלא רואה אף אחד, לא מתייחס באופן מכבד, כולנו בני אדם!

הופתעתי מהמילים שלו ועורר את ביטחוני וניסיתי להמשיך בשיעור כרגיל, יצאנו למגרש ושיחקנו, הייתי רגוע וחייכן ושיחקתי איתם באהבה. אחרי ניסיונות אחמד התחיל להגיב, נתתי לו את ההרגשה שהוא מאוד חשוב.

סוף סוף, הסתיים היום הראשון בעבודה, כשהלכתי לישון אחרי יום מאוד ארוך ומעייף, חשבתי הרבה על הילד "אחמד" .. הוא צודק, אני מורה אבל אני בן אדם וזה יותר חשוב, כולנו בני אדם, כולנו שווים, גם התלמידים, גם המנהל וגם השומר הוא בן אדם. וחשוב לתת את ההזדמנות שתלמיד בגיל קטן ישנה בכך משהו בלי להוריד מזה ערך.

הגעתי למסקנה, שלאורך המסע הזה, אנחנו תמיד פוגשים "בני אדם" עוזרים לנו לפענח מי אנחנו באמת ועוזרים לנו לעבור שינוי במיוחד להתמודד על חלקים חשוכים בתוכנו.. כמו במקרה שהצגתי, שבהתחלה הייתי מורה שחצן.

מהיום הזה, (היום הראשון שהיה לי בבית הספר) עד היום, אני מתייחס לתלמידים בצורה טובה מכבדת ככולנו בני אדם ושווים. וגם אני פתוח ללמוד מהם הרבה דברים. הפכתי לאחד המורים שמאוד אהוב. הקשר ביני לבין התלמידים חברותי יותר. תמיד מזכיר לעצמי אני בן אדם בתפקיד של מורה בלי התנשאות.

שאלות לדין:

למה בחרת להיות מורה?

מה חשבתם על המעמד של המורה? האם גליתם משהו חדש?

האם שניתם את החשיבה שלכם על מעמד של המורה?

האם הבחירה שלכם הייתה ממימוש עצמי?

אם היום רוצים לבחור מקצוע, האם בוחרים להיות מורים?

אתם חושבים שמורה טוב, זה חלק מלהיות מורה טוב?

אגבאריה מוחמד